

CARTEA RASCUMPARARII - o carte speciala, care este deschisa pe dinauntru si inchisa pe dinafara

În timp ce stăm în picioare, aș vrea să citim din Geneza 1.26-31:

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.

Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.”

Și Dumnezeu a zis: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră.

Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, care au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde.” Și așa a fost.

Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune.”

Aici, vedem dorința lui Dumnezeu de a face un om după chipul și asemănarea Sa:

„„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”

Așadar, aici putem vedea ideea de a crea un om care să aibă stăpânire asupra pământului și a creației, care să fie un împărat al pământului, un Dumnezeu mai mic. Aceasta nu a fost ideea omului, nu a fost dorința sau visul său, ci a fost dorința lui Dumnezeu.

Noi știm că Dumnezeu a avut un scop în aceasta și Și-a arătat scopul în creația primului om. Primul om a fost creat, iar Dumnezeu l-a pus în grădină, dar acel om era singur, nu exista nici un ajutor potrivit pentru el. Vedeți? Dumnezeu desfășura

aici Planul Său; El spunea povestea arătând scopul acestui Plan, arătând scopul creației, a facerii omului după chipul și asemănarea Sa. Toate au fost create din cauză că Dumnezeu dorea să aibă părtășie. Dar El voia să aibă o părtășie adevărată, nu voia părtășie cu o făptură care nu este ca El, nu-L înțelege, nu știe cum este El și nu gândește ca El. Deci, Dumnezeu voia o părtășie adevărată, iar pentru aceasta a făcut un om după chipul și asemănarea Sa.

Fratele Branham ne-a spus clar care a fost scopul lui Dumnezeu, dar acesta este lucrarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să recunoaștem existența noastră aici, în Planul Răscumpărării, în Planul original al lui Dumnezeu de a-l crea pe om și de a avea pe pământ o familie, pentru că ideea Lui originală a fost ca El să se frângă în bucăți și să devină o familie, cu care să aibă părtășie și să locuiască pe pământ.

Acesta a fost Planul Său original, dar a fost stricat. Dar după încălcarea poruncii, după stricarea intenției Sale originale, a ideii Sale, El a lucrat încă de atunci ca să aducă totul înapoi la gândul Său original, la scopul și dorința Sa originală.

Așadar, iată-ne aici, prinși în acest zbucium, iar acum suntem conduși de puteri pe care nu le înțelegem, suntem puși în poziții în care nu dorim întotdeauna să fim, trecem prin anumite lucruri, avem în viața noastră situații pe care nu le-am dorit niciodată, pe care nu le-am căutat, dar cumva ne-am regăsit în ele. Apoi, am auzit Adevărul, L-am crezut și am primit Cuvântul pentru ziua noastră. Ce este aceasta? Facem parte din Planul lui Dumnezeu, din dorința Sa de a deveni o familie, din lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu, care aduce înapoi Sămânța Sa pierdută, care ne aduce înapoi la poziția pe care ne-a rânduit-o de la început. Aceasta este ceea ce face Dumnezeu.

Cine se poate împotrivi voii Sale? Nu este vorba despre voi, despre mine, despre hotărârea noastră, nu este vorba despre ce ne place sau nu ne place nouă, ci totul are a face cu ceea ce a hotărât Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, iar aceasta se va împlini negreșit. Amin!

Așadar, când simțim acea chemare, noi trebuie să încetăm să ne mai împotrivim, pentru că indiferent ce vom face, vom veni oricum. Voi puteți să vă împotriviți cu tot ce aveți, dar tot ceea ce veți reuși, este să faceți lucrurile mai grele pentru voi. Din pricina încăpățănării voastre, veți avea mai multă durere și mai multe greutate, de aceea, tot ce puteți face când sunteți chemați de Dumnezeu, este să răspundeți chemării Lui. Voi veți veni oricum, pentru că nu este hotărârea voastră.

În creștinismul de zi cu zi, auzim termenul de „decizionalism”, care spune că noi luăm o hotărâre, iar Dumnezeu trebuie să ne accepte, și atunci suntem mântuiți. Dar nimic nu se bazează pe hotărârea noastră, ci pe a Sa. Aleluia! Tot ceea ce facem noi este să ne supunem voii Sale și să ne aliniem cu ceea ce a hotărât El.

Aleluia!

Aceasta este poziția în care l-a pus Dumnezeu pe om, este ceea ce a hotărât El când l-a creat după chipul și asemănarea Sa. Dar noi știm că ei au căzut prin păcat și au pierdut dreptul de a mai stăpâni pământul; au pierdut dreptul la creație, iar Titlul de Proprietate a mers înapoi în mâinile Proprietarului original, a mers înapoi în mâinile lui Dumnezeu.

Să mergem în Apocalipsa 5, de unde vom citi câteva versete.

Sunt plin de bucurie pentru că Dumnezeu ne-a iubit atât de mult încât ne-a spus Adevărul, așa că nu credem varianta școlii duminicale cu privire la mântuire, ci am înțeles că acest Adevăr este atât de mare și merge atât de mult înapoi, încât abia dacă ne-am imaginat vreodată.

Prieteni, nu există nimic care să poată schimba Planul lui Dumnezeu, și îi mulțumim Domnului pentru că de îndată ce am aflat Adevărul, tabloul devine din ce în ce mai mare, iar locul nostru este din ce în ce mai sigur și mai solid. Dacă suntem parte din Dumnezeu, nu mai putem fi pierduți așa cum nici Dumnezeu nu poate fi pierdut. El a venit ca să ne răscumpere, iar „a răscumpăra” înseamnă „a cumpăra înapoi” sau „a restitui la forma sa originală.” El nu a venit să cumpere ceva nou, ci pentru a răscumpăra ceea ce era deja a Lui.

Apocalipsa 5.1-4:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceteți.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetețile?”

Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.”

Noi putem vedea că s-a făcut o strigare, iar acea strigare căuta un om; nu un înger, ci un om care putea deschide această Carte care a fost pierdută de om. Aceasta cuprindea dreptul la pământ, la creație, dar când omul nu l-a ascultat pe Dumnezeu, a pierdut aceste drepturi, așa că ele s-au întors la Proprietarul original, dar aici vedem că s-a făcut o chemare. În Planul Răscumpărării sosise timpul pentru deschiderea acestei Cărți, pentru ruperea Pecetilor Titlului de Proprietate sau așa cum a spus fratele Branham, pentru deschiderea Cărții Răscumpărării. El a spus:

„Aceasta este Biblia. Biblia este pecetluită cu șapte Peceteți; Ea este Cartea Răscumpărării. Deci, această Carte care a venit în față este Cartea Răscumpărării.”

„Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceteți ale ei.

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.” (v. 5-7).

De când a căzut Adam și a pierdut toate drepturile, iar Titlul de Proprietate a trecut în mâna lui Dumnezeu, nu a existat nimeni care să pășească în față și să ia Cartea. Isus Hristos a trăit o Viață desăvârșită pe pământ și a împlinit toată Legea, fiind fără păcat. Astfel, El a fost vrednic și a împlinit toate cerințele pentru a plăti prețul răscumpărării. Vedeți? A trebuit să fie un Răscumpărător înrudit care să poată face răscumpărarea, o rudă apropiată, nu un înger sau altceva.

Așadar, Isus Hristos a venit jos, a luat chip de om și a trăit o Viață desăvârșită ca să poată plăti prețul răscumpărării. Astfel, sângele Său a putut cumpăra înapoi toată linia seminței lui Dumnezeu, iar când S-a întors, a mers în ceruri ca să facă lucrarea de mijlocire. Dar nu a luat atunci Cartea ca să-i rupă Pecetețile pentru că nu sosise încă timpul în Planul Răscumpărării. Dumnezeu a început și a continuat să-i adune pe ai Săi la Sine și au existat lucruri care trebuiau îndeplinite, iar ceea ce trebuia îndeplinit, putem regăsi în Peceteți. Așadar, Pecetețile care se află în această Carte, arată cerințele care trebuie îndeplinite în ciclul răscumpărării, iar la timpul potrivit, s-a auzit un glas care a strigat: „Cine este vrednic să ia Cartea?” El a fost întotdeauna vrednic, Mielul putea lua oricând Cartea pentru că era vrednic s-o ia, dar în ciclul răscumpărării, în Planul lui Dumnezeu, a existat un timp rânduit ca să ia și să aducă înapoi ceea ce fusese pierdut.

Dumnezeu a avut un Plan, iar lucrurile au trebuit să se petreacă conform Planului Său. Cerințele trebuiau îndeplinite, trebuiau să se întâmple anumite lucruri și condițiile trebuiau să ajungă într-un anumit punct, iar atunci s-a auzit strigarea: „Cine este vrednic să ia Cartea și să-l rupă Pecetețile?” Vedeți, Mielul era acolo pentru că atunci era timpul potrivit.

În Apocalipsa 6.1-2 citim:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceteți, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască.”

Noi putem vedea că în timp ce se afla în această vedenie, Ioan s-a uitat și L-a văzut pe Miel cum a venit, a luat Cartea și l-a rupt una din Peceteți, iar când a făcut

aceasta, am putut vedea deschiderea Peceții în formă de simbol. Astfel, am văzut cum a pornit un cal alb, iar cel care era călare pe el avea un arc, a primit o cunună și a pornit biruitor ca să biruiască. Noi putem vedea că aici avem descoperirea Peceții lui Ioan.

Să mergem acum în Apocalipsa 10.1-7:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ

și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!”

Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer

și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,

ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.”

Noi am putut vedea că Adam, omul creat după chipul lui Dumnezeu, care avea stăpânire asupra pământului, a pierdut Titlul de Proprietate care a fost pecetluit în aceste șapte Peceți, în Cartea Răscumpărării, dar a existat un timp când Mielul avea să rupă Pecețile. Astfel, în Cartea Apocalipsei vedem că Ioan a scris Pecețile sub formă de simboluri. El a văzut deschiderea Peceților, dar nu au fost spuse în detaliu, ci sub formă de simboluri. Ioan a consemnat totul simbolic, dar apoi am văzut că în Apocalipsa 10, Îngerul puternic a venit jos cu o Carte deschisă în mâna Sa. Astfel, această Carte nu mai este pecetluită, ci este deschisă, iar când El vine jos, cele șapte Tunete fac să se audă glasurile lor. Ioan a auzit și a știut ce au spus cele șapte Tunete, și a înțeles descoperirea Cărții deschise, dar din cer S-a auzit un Glas care i-a spus: „Pecetluiește ceea ce ai auzit!”

Așadar, putem vedea o pecetluire, apoi o rupere a Peceților și apoi încă o pecetluire.

Să mergem în Apocalipsa 22.8-9.

Noi am văzut că Ioan a avut de-a lungul Cărții Apocalipsei o călăuză care i-a

explicat toate aceste lucruri, această călăuză fiind numită „un înger sau un mesager al lui Dumnezeu.” El a fost atât de uimit de tot ceea ce a văzut și a auzit, încât la sfârșit, în Apocalipsa 22, a vrut să se închine îngerului care i-a spus aceste lucruri. În această descriere, Ioan este un tip, un simbol al Miresei, iar îngerul este un mesager, ultimul înger al Epocilor Bisericii. El i-a arătat lui Ioan toate aceste lucruri, iar Ioan a fost atât de uimit încât s-a întors cu intenția să i se închine:

„Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului care mi le arăta, ca să mă închin lui.

Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, prorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu.”

Aici, în versetul 9, vedem că îngerul acesta spune cine este el. Noi putem vedea că el nu este un serafim sau un heruvim, ci este un om, un împreună-slujitor cu el și cu frații lui, prorocii. Așadar, acest înger este un profet. Astfel, când Ioan s-a întors să i se închine, el a spus: „Să nu faci una ca aceasta!” Deci, când acest înger-mesager i-a arătat lui Ioan toate aceste lucruri, Ioan a încercat să i se închine, dar el i-a zis: „Nu face aceasta! Eu sunt dintre frații tăi, dintre proroci.” Deci, atunci, în timpul acela, el a spus foarte clar cine este: „Eu nu sunt Domnul! Nu mi te închina mie!”

Să citim mai departe:

„Apoi mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape.” (v. 10).

Când este aproape vremea? Când vedem aceste circumstanțe: încercarea lui Ioan de a se închina înaintea îngerului-mesager și răspunsul dat de înger, că el este un profet. Când vedem toate aceste lucruri, „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape.”

Cartea era pecetluită, Pecețile au fost rupte sub formă de simboluri, apoi au răsunat Tunetele, după care s-a spus: „Să nu pecetluiești!” Când nu trebuie să mai fie pecetluită Cartea? Când vedem aceste lucruri.

Astăzi, aș vrea să privim mai îndeaproape acest Document pecetluit și la ceea ce a spus profetul. Sunt uimit, pentru că noi am vorbit timp de mulți ani despre cele șapte Peceți, despre Cartea Răscumpărării și despre Mielul care a luat Cartea din mâna Celui ce ședea pe tron, dar iată că Dumnezeu continuă să ne aducă descoperiri. De ce? Pentru că Aceasta este Cartea moștenirii noastre, Cartea Răscumpărării și Ea ne arată cine va fi răscumpărat, cum va fi răscumpărat și care a fost Planul lui Dumnezeu de la început, pentru că în aceste Peceți este cuprinsă toată Scriptura. Această Carte înseamnă foarte mult pentru voi și pentru mine, de

aceea, aş vrea să intitulez mesajul de astăzi: „Cartea deschisă și închisă a Răscumpărării”.

În Pecetea întâi citim:

„Ați reușit să studiați, mulți dintre voi, ceea ce v-ați notat aseară că a scris Ieremia? Cum acele Peceți au fost scrise și puse la păstrare până când aveau să se întoarcă după șaptezeci de ani de robie. Ei urmau să se întoarcă înapoi și să-și pretindă posesiunea. Cu siguranță, mie îmi place să studiez aceasta. Nu există nici o cale prin care am putea exprima totul, pentru că este un Cuvânt veșnic, o Carte veșnică. Astfel, noi trebuie să atingem numai vârfurile, iar astăzi când am studiat, am notat multe texte pe care le veți putea studia. De asemenea, casetele vă vor dezvălui multe pe măsură ce veți studia.”

Cred că în Peceți sunt cinci locuri în care fratele Branham a spus: „Mergeți și citiți în Cartea lui Ieremia” sau „Priviți la Ieremia”, după care a început să vorbească despre Ieremia. Astfel, în cele din urmă, am decis să citesc și eu cartea lui Ieremia, iar când am făcut aceasta, multe lucruri au început să devină clare, ceea ce m-a umplut de bucurie.

Să mergem la cartea lui Ieremia, la capitolul 32 și să citim începând de la versetul 1. Vorbind despre Ieremia, fratele Branham a consemnat ceva și anume, că el a scris ceva și a pecetluit cele scrise pentru o dată viitoare, aceasta având a face cu răscumpărarea. Ieremia știa că urma să meargă în robie și că întreaga biserică urma să meargă în Babilon, că tot Israelul urma să fie luat în robia babiloneană. Dar exista o profeție conform căreia, ei aveau să se întoarcă înapoi.

Astfel, el a scris și a pecetluit acea Carte a Răscumpărării, acel Titlu de Proprietate. Ieremia a făcut aceasta pentru ca atunci când aveau să se întoarcă înapoi, ei să aibă toate drepturile asupra a ceea ce era a lor de la început. Înțelegeți? El voia ca atunci când avea să se întoarcă din Babilon, să aibă drepturi depline asupra posesiunii sale, așa că a scris acel Titlu de Proprietate și l-a pecetluit.

Astfel, când a vorbit despre Cartea pecetluită cu cele șapte Peceți, fratele Branham a spus: „Mergeți și citiți cartea lui Ieremia!”, ceea ce cred că este foarte important. Dacă privim la Israel și la epocile Bisericii, putem vedea cum ies la suprafață câteva tipare. Astfel, israeliții au ieșit afară fiind conduși de slujba Duhului Sfânt, au ajuns în țara făgăduită, au luat-o în stăpânire și au început să-i dea afară pe locuitorii ei. Dar curând au început să facă compromis și să lase lucrurile lumii să intre din nou înăuntru, iar când au făcut aceasta, au ajuns să fie duși din nou în robie. Ei au fost luați robi în Babilon, iar Babilonul este un tip al bisericii catolice, al religiei false.

Așadar, ei au fost luați robi, dar a existat o profeție conform căreia aveau să se

Întoarce în țara lor și că va exista o restituire.

Noi am găsit același lucru în predica „Restituirea Pomului Mireasă”, unde fratele Branham spune că la Rusalii ei au ieșit afară ca un Pom Mireasă în plină floare, dar aceste lăcuste, acești viermi, au început să-l mănânce: ei au început să facă tot felul de compromisuri și să accepte părerile omenești ca învățături. Astfel au îndepărtat Viața din Pom, și curând biserica a fost legată pe deplin și luată în robia catolicismului, în Epoca Întunecoasă. Dar Domnul a spus: „Vă voi restitui!” Da, El a început să facă restituirea, așa că am fost aduși înapoi din Babilon și ne-am întors la restituirea Pomului Mireasă în floare deplină.

Așadar, noi putem vedea că povestea din Ieremia se potrivește perfect cu epocile Bisericii; că avea să existe o restituire înafara Babilonului, dar va exista și o Carte pecetluită.

Ieremia 32.1-5:

„Iată cuvântul spus lui Ieremia din partea Domnului în al zecelea an al lui Zedechia, împăratul lui Iuda. Acesta era anul al optsprezecelea al lui Nebucadnețar.

Oastea împăratului Babilonului împresura pe atunci Ierusalimul și prorocul Ieremia era închis în curtea temniței, care ținea de casa împăratului lui Iuda.

Zedechia, împăratul lui Iuda, pusese să-l închidă și-i zisese: „Pentru ce procești și zici: „Așa vorbește Domnul: „Iată, dau cetatea aceasta în mâinile împăratului Babilonului, și o va lua;

Zedechia, împăratul lui Iuda, nu va scăpa de haldeeni, ci va fi dat în mâinile împăratului Babilonului, îi va vorbi gură către gură și se vor vedea față în față. Împăratul Babilonului va duce pe Zedechia la Babilon, unde va rămâne până când Îmi voi aduce Eu aminte de el, zice Domnul. Chiar dacă vă bateți împotriva haldeenilor, nu veți avea izbândă.”?”

Aici, Ieremia ne spune că Ierusalimul era asediat și că urmau să fie luați în robie. Împăratul Zedechia a auzit profeția adusă de profet și este uimitor că deși Ieremia era un profet legitimat al lui Dumnezeu și i-a spus împăratului adevărul, pentru că împăratul nu a fost de acord, pentru că nu i-a plăcut Adevărul spus de profet, l-a aruncat în temniță.

Ei fac același lucru și astăzi: nu vă pot arunca în temniță, dar vă vor descalifica, vă vor distruge reputația, vă vor numi nebuni sau altcumva. Când profetul lui Dumnezeu a început să spună anumite lucruri, ei le numesc erezie, nebunie, etc. Ce fac ei? Îl aruncă în temniță pentru că nu le place ceea ce spune. Acesta este tiparul și tiparul va rămâne adevărat până la sfârșit.

Așadar, aceasta era starea în care se afla Ieremia. El era în temniță pentru că a

vorbit Cuvântul Domnului și a spus:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

„Iată că Hanameel, fiul unchiului tău Șalum, va veni la tine să-ți spună: „Cumpără ogorul meu care este la Anatot, căci tu ai drept de răscumpărare ca să-l cumperi”.”

Și Hanameel, fiul unchiului meu, a venit la mine, după Cuvântul Domnului, în curtea temniței și mi-a zis: „Cumpără ogorul meu, care este la Anatot, în țara lui Beniamin, căci tu ai drept de moștenire și de răscumpărare. Cumpără-l!” Am cunoscut că era Cuvântul Domnului.

Și am cumpărat de la Hanameel, fiul unchiului meu, ogorul de la Anatot și i-am cântărit argintul – șaptesprezece sicli de argint.

Am scris un zăpis, pe care l-am pecetluit, am pus martori și am cântărit argintul într-o cumpănă.

Am luat apoi zăpisul de cumpărare, pe cel care era pecetluit după lege și obiceiuri și pe cel ce era deschis

și am dat zăpisul de cumpărare lui Baruc, fiul lui Neriia, fiul lui Mahseia, în fața lui Hanameel, fiul unchiului meu, în fața martorilor care iscăliseră zăpisul de cumpărare și în fața tuturor iudeilor care se aflau în curtea temniței.

Și am dat lui Baruc înaintea lor următoarea poruncă:

„Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Ia zăpisurile acestea de cumpărare, cel pecetluit și cel deschis, și pune-le într-un vas de pământ, ca să se păstreze multă vreme!”

Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Iarăși se vor mai cumpăra case, ogoare și vii în țara aceasta.” (v. 6-15).

Așadar, evreii urmau să fie duși în robie. Biserica era luată în robie deoarece căzuse, era în Epoca Întunecoasă, dar exista o profeție care spunea că ei se vor întoarce înapoi. Mai mult, înainte de a se întâmpla toate acestea, Dumnezeu i-a spus lui Ieremia să răscumpere o bucată din pământ. Țineți minte că nu a fost ideea lui Ieremia, ci a fost porunca Domnului. Așa cum am citit mai sus, el era singurul care avea drept de cumpărare. Dintr-un anumit motiv, Hanameel nu putea să cumpere acel pământ, exista ceva care a făcut ca Hanameel să aibă nevoie de un răscumpărător înrudit care să răscumpere pământul, iar Ieremia a fost singurul care a putut face aceasta. Amin.

Adam s-a aflat și el în poziția în care nu putea răscumpăra pământul, dar trebuia să existe un Răscumpărător Înrudit care să fie capabil să facă aceasta, care avea dreptul de răscumpărare, iar Acesta a fost Domnul Isus Hristos. El era singurul care avea dreptul să facă răscumpărarea, El era Răscumpărătorul Înrudit.

Aș vrea să privim puțin la numele scrise în pasajul citit din cartea lui Ieremia,

pentru că însemnătatea lor este foarte interesantă.

Numele vărului lui Ieremia era Hanameel și înseamnă „Dumnezeu este plin de milă”. El urma să cumpere pământul, să ni-l restituie, pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu milos. Așadar, Dumnezeu ne-a răscumpărat pentru că este un Dumnezeu plin de milă. Ce este harul? O trecere nemeritată. Când ați primit voi harul? Înainte de întemeierea lumii. Înainte ca Iacov și Esau să se nască, înainte ca vreunul dintre ei să facă bine sau rău, Dumnezeu a spus: „Pe Iacov l-am iubit, am avut har față de el, dar pe Esau l-am urât.”

Noi nu merităm harul lui Dumnezeu și nu-l primim din pricina comportamentului nostru, același lucru fiind valabil și în ce privește răscumpărarea. Răscumpărarea se bazează pe harul Său, nu pe comportamentul nostru, pe bunăvoința Sa față de noi, deși nu am meritat-o. Nu noi l-am câștigat și nici nu l-am meritat, ci ni l-a dat El, încă înainte ca noi să-l câștigăm sau să-l pierdem.

Așadar, prin harul lui Dumnezeu, Ieremia urma să cumpere pământul care se afla în Anatot, iar „Anatot” înseamnă „răspuns la rugăciune”. Aleluia! Au existat o mulțime de rugăciuni înălțate pentru răscumpărarea noastră, pentru mântuire, pentru ca Dumnezeu să ne aducă înapoi.

Așadar, el a cumpărat pământul pentru că Dumnezeu și-a arătat mila, pământul acela fiind un răspuns la rugăciunile înălțate.

Apoi, Ieremia a dat dovada plății unui scrib care se numea Baruc, adică „binecuvântat”. Cel care a primit dovada cumpărării, cel care a primit Cartea, atât pe cea pecetluită, cât și pe cea nepecetluită, este binecuvântat. Cel căruia i se dă dovada răscumpărării este binecuvântat și este fiul Candelăi (al Sfeșnicului) lui IaHVeH. Ce este Candela lui IaHVeH? „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” (Psalmul 119.105).

Cuvântul lui Dumnezeu este o Candelă, Cuvântul lui Dumnezeu este o Lumină, iar Lumina este Isus Hristos.

Așadar, el venea de la Candela lui Dumnezeu și era fiul cuiva al cărui nume este „Refugiul Domnului” sau „Domnul este Adăpostul”, iar noi știm că Cuvântul este Refugiul nostru, Adăpostul nostru; Hristos este Turnul nostru puternic.

Puteți vedea că tot Planul Său se bazează pe răscumpărare? Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu milos, a răscumpărat pământul ca răspuns la rugăciunile înălțate către El, iar cei care primesc dovada răscumpărării sunt binecuvântați.

În Pecetea a patra citim:

„Prin ruperea Peceților am observat că aceasta este Cartea pecetluită a Răscumpărării, iar Cartea este rulată ca un sul, așa cum se proceda în vechime. Nu era o carte ca cele din ziua de azi, pentru că acestea au apărut doar recent, aceste

cărți le avem doar de o sută cincizeci și ceva de ani sau de două sute de ani. Ei rulau totul și lăsa capătul liber. Eu v-am spus cum se proceda și v-am dat și textele biblice unde puteți găsi aceasta: în Ieremia și așa mai departe.

Apoi, era rulat următorul sul și capătul era lăsat liber, și fiecare era o Pecete, erau o Carte pecetluită cu șapte Peceți.”

Așadar, avem un sul care este rulat, iar capătul este lăsat liber, acesta fiind pecetluit, apoi, în jurul lui este înfășurat un alt sul și este pecetluit, apoi următorul este rulat în jurul acestuia și este pecetluit, și tot așa până când ajungem la ultimul sul care este rulat și pecetluit, iar fratele Branham ne-a spus cum sunt rupte aceste suluri pecetluite. Ca să poți citi sulul, trebuie să rupi Pecetea, apoi se rupe următoarea Pecete, ca să poți citi ce scrie înăuntru, apoi se rupe următoarea Pecete și tot așa până la ultima.

Din Cartea Apocalipsei, noi știm că această Carte a fost scrisă pe dinăuntru și pe dinafară și a fost pecetluită cu șapte Peceți, dar nu am reușit să găsim nici un desen care să ne arate această Carte așa cum ne-a descris-o fratele Branham.

În „Intervalul dintre cele șapte Biserici și cele șapte Peceți”, citim:

„...Și descoperite pe măsură ce sunt rupte Pecețile și date nouă. Atunci putem vedea care este acest mare Plan al Răscumpărării, când și cum se va împlini totul. Totul este ascuns în această Carte a tainei și a fost pecetluită cu șapte Peceți... Iar Mielul este singurul care le poate rupe.

Dacă doriți să priviți în Scripturi, puteți merge în Ieremia, iar acolo veți afla că înainte să meargă în robie, fiul unchiului său avea un pământ, iar el a mers mai departe cu acea pecetluire, iar dacă am lua totul... Noi avem aceasta în cele șapte epoci ale Bisericii, acele Peceți și așa mai departe.

Vedeți, în Vechiul Testament, o Pecete era un sul ca acesta. Aici era o taină, iar această taină era ascunsă. În ordine, era pecetluită în jur și pusă aici: pretenția la cutare și cutare.

Apoi, în jurul ei era înfășurată următoarea taină: ce era această moștenire, și era scoasă în afară aici, pe partea aceasta: „Pretenția la cutare și cutare!” și s-a continuat tot așa până când s-a obținut un sul, pentru că atunci oamenii nu aveau cărți ca cele de aici. Erau înfășurate și se numeau suluri. Una dintre Pecețile de pe sulurile pecetluite putea fi ruptă (taina sulului), putea fi dezvăluită, iar atunci cineva putea să vadă care era pretenția conținută pe acel sul. Apoi, putea fi ruptă următoarea Pecete și se putea vedea care era pretenția conținută de aceasta.

Totul este aici, cele șapte Peceți conțin tainele lui Dumnezeu de la începutul lumii. Toate sunt pecetluite aici și descoperite prin cele șapte Peceți diferite. Dacă este cu voia Domnului, fie ca El să ne îngăduie să desfacem, să tragem înapoi aceste

Peceti, să privim de-a lungul Cărții și să aflăm despre ce este totul. Nădăjduiesc că vom avea un timp minunat.

Taina răscumpărării este pecetluită acolo... Această Carte nu a putut fi desfășurată până la mesajul ultimului înger. Sulul este acolo, noi știm că este acolo. Știm că aceasta este răscumpărarea, credem că aceasta este răscumpărarea.

Ieremia a spus: „Acest sul trebuie să fie păstrat...” (Așa cum citiți acolo). El a spus: „Trebuie să fie păstrat într-un vas de pământ!” Înțelegeți? Oh, ce lucru minunat este aici! Aș putea vorbi puțin despre el. Acest sul a fost păstrat într-un Vas de pământ, într-un Vas care cândva a devenit trup (slavă Domnului!), a murit și a înviat, și a fost păstrat într-un vas de pământ până la timpul cumpărării. O, vai, ce frumos!”

Cartea Răscumpărării este pecetluită în Isus Hristos. El este Cartea Răscumpărării, El este Scriptura, El este Cuvântul.

„În ordine. Acum, toate aceste mesaje sunt păstrate până la timpul rânduit de Dumnezeu, până la acest vas pământesc, până la ultimul mesager pământesc. Toți acești oameni care s-au gândit și au spus: „Știu că este acolo! Cred că este acolo!”, au luptat pentru aceasta. Ei le-au adus în față și au crezut, dar acum, ne vor fi aduse din mâna lui Dumnezeu, prin descoperire, prin legitimare.”

Nu prin presupunere, nu altfel, ci „acum, ne vor fi aduse din mâna lui Dumnezeu, prin descoperire, prin legitimare.”

Aș vrea să citim ceva și din „Răsăritul Soarelui”, din anul 1965:

„El este Cel care a deschis acele Peceti. El este acele Peceti, pentru că Hristos este tot Cuvântul lui Dumnezeu, deci Hristos este Pecetile care au fost deschise.”

De aceea, după Peceti, fratele Branham a predicat „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”. Cine este Taina lui Dumnezeu? Hristos, iar Hristos cuprinde tot Cuvântul uns al lui Dumnezeu. Noi facem parte din această descoperire a lui Dumnezeu, iar fratele Branham a spus că Hristos este descoperirea. Ce este descoperirea Pecetilor? Descoperirea lui Hristos. Ce este descoperirea lui Hristos? Familia lui Dumnezeu, cei care sunt răscumpești înapoi la Dumnezeu, fiii și fiicele, atributele lui Dumnezeu, Cuvântul care a ieșit de la Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce este Hristos. El este acele Peceti.

„Atunci ce este descoperirea Pecetilor? Descoperirea lui Hristos.

Chiar și cei șapte Îngeri, care reprezintă cele șapte Epoci complete, iar noi nici nu am putut vedea Aceasta. Ei au făcut-o, ei au făcut fotografia, nu noi, iar acolo este El, judecătorul suprem, stă acolo arătând că El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Ce identificare! Puterea de aducere la Viață a făcut aceasta pentru noi.

Puterea de aducere la Viață ne îngăduie să vedem venirea Sa.”

Cine ne dă puterea de aducere la Viață? Duhul Sfânt, Viața lui Dumnezeu.

În „Lumea se destramă din nou”, din anul 1963, citim:

„Cuvântul „Mesia” înseamnă „Unsul”, „Cel uns”, Dumnezeu! Aceasta este descoperirea lui Isus Hristos; întreaga Carte a fost pecetluită cu cele șapte Peceți ale descoperirii lui Isus Hristos.”

Întreaga Carte. Ce a fost pecetluit? Povestea Răscumpărării. Ce a fost răscumpărat? Povestea lui Hristos.

În anul 1961, când a predicat „Apocalipsa capitolul 5”, fratele Branham a spus:

„Când Ieremia a scris această Carte, a fost pecetluită...”

Aici avem un lucru minunat pe care aș vrea să-l observați toți cei care citiți această Carte... Amintiți-vă că el (Ieremia) urma să plece. El profețise aceasta, dar nu a știut aceasta decât prin profeție. Mă urmăriți? Prin profeție, prin descoperirea lui Dumnezeu, el a știut că ei urmau să fie plecați din țară timp de șaptezeci de ani. Vi-l amintiți cum a profețit aceasta? El urma să fie în robie timp de șaptezeci de ani și voia să se asigure că această Pecete (această moștenire) va fi păstrată, pentru că el a răscumpărat moștenirea vărului său. Așadar, el avea totul scris, din punct de vedere legal. Și ce a făcut cu aceasta? Ca să nu putrezească sau ca să nu se degradeze, el a pus-o deoparte până când aveau să se sfârșească cei șaptezeci de ani.

Slavă lui Dumnezeu! Nădăjduiesc că veți înțelege aceasta. Vedeți ce a făcut Dumnezeu? El nu a descoperit-o niciodată celor mari și înțelepți (așa că s-au putut agita cu privire la Aceasta în tot acest timp), ci a pus-o într-un Vas de pământ; El Însuși Și-a creat propriul Fiu, Hristos Isus, iar în aceste zile din urmă, acum, El deschide Pecețile și arată aceasta Bisericii Sale.”

Pecețile se află în Vasul de pământ; prima parte a pământului care este de răscumpărat se află în Isus Hristos. El deține taina răscumpărării, El deține taina acestor Peceți, de aceea, este singurul care le poate rupe și care ne poate aduce totul.

„A păstrat-o într-un vas de pământ ca să nu putrezească sau ruginească. Aleluia! Știu că voi credeți că sunt un holly-roller și poate că sunt. Vedeți? Dar iat-o! A fost păstrată învelită în Vasul de pământ care a fost răscumpărat din pământ, S-a ridicat în dimineața de Paști fiindcă pecețile morții nu au putut să-L țină; El a rupt pecețile și a înviat, iar în aceste zile din urmă a dovedit că este viu! El este în Biserica Sa și este Același ieri, azi și în veci, dar aceasta a fost ascuns de seminarii, de organizații, iar în zilele din urmă, El descoperă aceasta prin propria Sa prezență în poporul Său. El ia pe cineva din care poate scoate afară lumea și lucrurile lumii (scoate duhul bisericii), ca să poată vorbi prin ei, să Se descopere El Însuși și să

deschidă aceste Peceți.”

Frați și surori, pot fi spuse atât de multe! Astăzi, noi privim la tot. Nu ne uităm numai la o parte din Cuvânt, ci la tot Cuvântul. Noi ne uităm la tot ciclul răscumpărării care se întoarce înapoi, privim la întreaga poveste care este pecetluită cu șapte Peceți, la întregul Plan al lui Dumnezeu, la întreaga poveste a lui Hristos deoarece totul este pecetluit în Peceți, începând de la Geneza și până la Apocalipsa. Ce a fost pecetluit? Taina lui Hristos. De aceea, după Paști, fratele Branham a predicat „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”. De ce? Pentru că aceasta a fost Pecetea care a fost ruptă, taina lui Hristos care este taina lui Dumnezeu. Aleluia!

De ce ne place să vorbim despre cele șapte Peceți? Nu o facem ca să avem un subiect de dezbatere, ci este dorința Lui de răscumpărare care se mișcă în noi. De ce suntem atât de bucuroși când citim un citat și ceva din interior spune: „Amin! Eu cred că Acesta este Adevărul!” Ce este aceasta? Dorința lui Dumnezeu care este în poporul Său, pentru că El aduce înapoi întreaga măsură a răscumpărării.

În „Mesajul lui Gavril către Daniel” din anul 1961, citim:

„În Israel, o proprietate nu putea fi luată de la proprietarul său original decât pentru cincizeci de ani. În a patruzecia zi, El a plătit prețul, iar în a cincizeca zi, răscumpărarea și puterea care aparținea Bisericii și care a fost pierdută în grădina Eden, a fost cumpărată înapoi și dată nouă, prin puterea Duhului Sfânt.”

El vorbește aici despre cincizeci de zile care se numără de la Paști, de la răstignirea Domnului până la Rusalii, când a fost revărsat Duhul Sfânt și spune: „Cincizeci de zile vorbesc despre răscumpărare, despre Jubileu.”, și a adăugat: „El a plătit prețul și după cincizeci de zile, a venit o zi a Jubileului.” Ce s-a întors cu ocazia Jubileului? Fratele Branham a spus: „A venit înapoi Puterea deplină care a fost pierdută în Eden.” Viața lui Dumnezeu S-a întors din nou la om. Prin plata prețului care a fost cerut pentru păcat, ceea ce a provocat despărțirea a fost șters, iar Viața lui Dumnezeu a putut să se întoarcă înapoi în oameni. Acesta este Jubileul. De fiecare dată când a existat o restituire, acela a fost un Jubileu. Jubileul este chemarea la restituire, așa că puteți să vă întoarceți la Proprietarul original, la starea voastră originală. Acum, pământul se întoarce înapoi la Proprietarul original. „Eu am venit de la Dumnezeu și mă întorc la Dumnezeu.”, iar chemarea Jubileului pe care am auzit-o, mi-a spus că am dreptul la răscumpărare, că pe pământul meu nu mai există nici o îndoială cu privire la Cuvânt și că împotriva mea nu mai există nici o acuzație, pentru că a existat o pretenție de răscumpărare.

„Atunci noi am luat sulul. Acest sul a fost pus în mâna Sa. Așa cum citim în Ieremia 32.6, verișorul său, Hanameel, i-a lăsat o moștenire pe când mergeau în robie... Și

a fost păstrat într-un vas de pământ, ceea ce arată că puterea lui Dumnezeu, sulurile și tainele lui Dumnezeu sunt cunoscute în inimă. Planul nostru de răscumpărare a fost păstrat tot în vase de pământ: Numele lui Isus și descoperirea...”

El vorbește despre Jubileu, care este a cincizecea zi, care reprezintă al cincizecelea an, în care exista o chemare și totul era restituit înapoi la proprietarul original. Aici, fratele Branham merge la Ieremia și este uimitor faptul că el ne întoarce tot timpul la Ieremia: la răscumpărarea pământului, la întoarcerea înapoi, la ieșirea din robie, la Cartea pecetluită. Este frumos! De fapt, fratele Branham a spus într-un loc că este cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. La ce se referea? La Ieremia 32, iar dacă noi nu înțelegem la ce ne uităm, nu vom putea înțelege frumusețea acestui capitol.

În predica „Apocalipsa 5” din anul 1961, citim:

„La sfârșitul celei de-a cincizecea zi, nu mai putea exista nici o dispută.”

Nu mai exista nici o dispută asupra pământului pentru că în a cincizecea zi se întorcea înapoi la proprietarul original. Înainte putea exista o tranzacție, se putea încheia o înțelegere, iar în urma acelei înțelegeri, cineva putea avea dreptul asupra acelui pământ pentru o perioadă de timp, dar aceasta era valabilă numai până la următorul Jubileu.

Deci, când sosea Jubileul, nu mai exista nici o dispută. Înainte de aceasta, ei ar fi putut spune: „Contractul nostru a fost pentru această perioadă de timp...”, puteau să aibă discuții cu privire la dreptul asupra pământului, dar în clipa în care suna Trâmbița Jubileului, nu mai exista nici o dispută. Din clipa aceea, nimeni nu mai avea nici un drept decât proprietarul original și nu mai exista nici o înțelegere.

„Ei nu au putut merge mai departe cu biserica tradițională, rece și îmbâcsită, ci Dumnezeu L-a trimis pe Duhul Sfânt și a scos afară toți intrușii, după care a preluat controlul. Puterea Duhului Sfânt a venit jos și Biserica a primit arvuna mântuirii Sale.

Fraților, nu vreau să vă rănesc sentimentele, dar dacă voi sunteți un catolic doar prin organizație, dacă sunteți un baptist doar prin organizație, sunteți pierduți. Vedeți, arvuna mântuirii noastre nu a fost doar alăturarea la o biserică; arvuna mântuirii noastre nu a fost apartenența la o anumită organizație. Arvuna mântuirii noastre este Duhul Sfânt fără nici o organizație.

După a cincizecea zi, ei nu L-au putut ține pentru că aceea era ziua Jubileului, ziua când totul se întorcea la începutul său original.”

De la răstignirea lui Isus și până la Rusalii, până la chemarea Jubileului, vechea biserică tradiționalistă avea încă toată puterea. Vechiul sistem evreiesc

tradiționalist îi mai intimidă pe credincioși, îi făcea să se teamă, i-a determinat să se ascundă în camera de sus pentru că se temeau. Așadar, avea încă stăpânirea și îi ținea pe credincioși sub autoritatea sa, dar la chemarea Jubileului, la revărsarea Duhului Sfânt, ei nu au mai fost legați de biserica tradiționalistă, ci au ieșit pe străzi, au început să vorbească în limbi și să predice Evanghelia; ei s-au dus pretutindeni ca să predice Evanghelia. De ce? Pentru că Jubileul i-a adus înapoi la începutul lor. Nimeni nu mai avea autoritate asupra fiilor și a fiicelor lui Dumnezeu, decât Duhul Sfânt. Vedeți? Lor nu le mai păsa ce spunea biserica, funcționarii, etc., ci la chemarea Jubileului, s-au întors înapoi la început.

Care era începutul? Era Adam, un dumnezeu mai mic. De aceea, după chemarea Jubileului, Petru și Ioan au putut merge pe stradă și au spus: „Argint și aur nu am să-ți dau, nu am nici un program bisericesc, dar ce am îți dau: „În Numele lui Isus Hristos, ridică-ți patul și umblă!” Ce se întâmplase? Ei s-au întors la statura, la poziția de dumnezei, la stăpânirea asupra pământului. De ce? Din pricina chemării Jubileului. A cincizecea zi, Rusaliile, au fost chemarea Jubileului.

„Puterea lui Dumnezeu a fost dusă înapoi la originalul Său, în a cincizecea zi, în Anul Jubiliar când toate lucrurile se întorceau înapoi.

Va veni un alt An al Jubileului, iar noi l-am avut cam în acest timp.”

Până acum, fratele Branham a vorbit despre Jubileul care a avut loc după răstignirea Domnului Isus, iar acum el se referă la o altă chemare a Jubileului:

„Dacă ați observat, Rusaliile au căzut în America timp de aproape cincizeci de ani, undeva în jurul acestui timp. Rusaliile au început să cadă în urmă cu aproximativ cincizeci de ani.”

El nu a spus „Când au început să cadă Rusaliile...”, aceasta fiind în anul 1906, ci a spus: „Acum, noi suntem la cincizeci de ani după ce au început să cadă Rusaliile.”

El ne arată de fapt, că se aflau la cincizeci de ani după ce a început să moară ultima trezire, ceea ce înseamnă că ei erau pregătiți pentru un alt Jubileu.

Fiți atenți! Fratele Branham a vorbit despre botezul original al Duhului Sfânt, despre chemarea Jubileului înapoi la început, despre restituirea tuturor lucrurilor înapoi în mâna omului, iar acum este o altă chemare a Jubileului. Aici, el se referă la cei cincizeci de ani de la căderea trezirii pentecostale. Și ce spune?

„Ce se întâmplă acum? Biserica primește Cartea pecetluită cu șapte Peceți a descoperirii lui Isus Hristos...”

Așadar, ce este chemarea Jubileului? Cartea pecetluită cu șapte Peceți. Chemarea Jubileului este când Biserica primește Cartea Răscumpărării pecetluită cu șapte Peceți. Aleluia! Jubileul avea loc odată la cincizeci de ani, cu condiția ca evreii să nu fie înafara țării lor. Dacă nu erau în țară, dacă acolo nu era nimeni care să

stăpânească pământul, nu exista o chemare a Jubileului. Singurul timp în care putea exista o chemare a Jubileului era când ei se întorceau în țară. La fel se întâmpla și la fiecare cincizeci de ani: dacă erau risipiți nu exista nici un Jubileu, dar după ce se adunau din nou, începea și Jubileul.

Așadar, noi am fost risipiți înafara pământului, Biserica rusalistică originală a fost mâncată de aceste dogme ale sistemului denominațional, a ajuns la nimic, dar El a început să restituie totul înapoi, iar acum, când ne-a adus Cuvântul înapoi, noi putem avea o chemare a Jubileului.

Noi nu am putut avea deschiderea Peceților până când nu a fost un timp al Jubileului, până când nu a existat o restituire înapoi, până când n-au fost descoperite tainele și n-au fost îndepărtate doctrinele omenești începând cu înțelegerea dumnezeirii, sămânța șarpelui, botezul în apă, etc. Toate aceste lucruri au fost îndreptate, iar noi ne-am întors în Țară, Cuvântul a fost restituit sub o slujbă profetică, iar atunci a fost timpul pentru o chemare a Jubileului, pentru deschiderea celor șapte Peceți.

Fratele Branham nu și-a irosit timpul până la deschiderea Peceților. Dar ce a făcut? A așezat tainele care se aflau în spatele Peceților aducând Cuvântul înapoi:

- De unde am căzut noi? Aceasta ne spune „Sămânța șarpelui”.
- Dumnezeirea - De unde aparținem noi? Cine suntem?
- Apoi a vorbit despre Răscumpărare și a început să explice starea noastră și să ne aducă înapoi.
- ne-a adus înapoi la botezul în apă și la botezul în Trup, iar după ce au fost restituite toate acestea, a fost timpul pentru deschiderea Peceților și chemarea Jubileului.

Timp de foarte mulți ani, eu am citit Pecețile și am încercat să asimilez toată informația care era acolo. A mai făcut cineva aceasta? Da. Am vrut să vedem cum se aliniază, datele, cine mai era implicat, deci am încercat să obținem toată informația posibilă, dar prin faptul că ne-am uitat la toată informația din ele, nu am văzut adevăratul scop al deschiderii Peceților. Am trecut pe lângă tot pentru că îmi spuneam: „Calul alb, calul roșu, calul negru, calul gălbui și apoi sufletele de sub altar. Am înțeles toate acestea și am înțeles și ce se va întâmpla în continuare în necaz. Am înțeles tot!”, dar în realitate am pierdut ținta, scopul, deoarece scopul deschiderii Peceților nu era informația care se afla sub ele, ci punctul principal este că deschiderea Peceților este un eveniment, un punct din Planul Răscumpărării, ceva ce s-a întâmplat atunci. Deci, punctul principal nu este faptul că am primit multă informație, ci este faptul că acolo s-a întâmplat ceva semnificativ. De la căderea omului până la clipa răscumpărării, există o axă a timpului răscumpărării,

iar pe această axă există anumite joncțiuni ale timpului, în care Dumnezeu a adus o schimbare și s-a întâmplat ceva semnificativ.

Deci, nu este numai faptul că El aduce o informație, ci face ceva, aduce o trecere, ceea ce s-a întâmplat și cu deschiderea Peceților. Pecețile nu au fost deschise pentru a aduce o informație, o învățătură sau o doctrină, ci acolo a avut loc un eveniment. Și care este scopul informației dacă pierdem evenimentul? Evenimentul a fost chemarea la Jubileu. A fost același lucru care a avut loc la Rusalii: plinătatea Duhului Sfânt S-a întors din nou în biserică, Hristos în plinătatea Cuvântului coborând și aducând din nou plinătate în Biserică. Cel care a fost separat, Cel care a fost legat timp de două mii de ani prin râuri denominaționale, Cel care a fost legat și limitat, S-a întors atunci nelimitat și a făcut chemarea la Jubileu.

Prieteni, dacă putem prinde aceasta, ne va duce înapoi la început, la starea originală din care am căzut. De unde am căzut noi? De la statura de dumnezei mai mici. Aceasta se află sub cele șapte Peceți: răscumpărarea noastră iar noi am fost chemați la ea. Acesta este evenimentul care a avut loc și care a adus măsura deplină a Vieții lui Dumnezeu, ca să aducă Familia lui Dumnezeu înapoi pe pământ, adică pe dumnezeii mai mici, pe copiii lui Dumnezeu care fac lucrarea Sa, împlinind tot Cuvântul, fără limite sau compromisuri și care fac tot ceea ce a spus El. De ce? Pentru că nu este o lucrare făcută de noi, ci este lucrarea Vieții care lucrează prin noi, pentru că El a venit. Ce este aceasta? Chemarea la Jubileu.

El nu a mai fost legat de denominațiuni, nici ținut jos de sistemele bisericesti, de aceea, nu ne mai ascundem, ci am ajuns la libertatea deplină, la Jubileul deplin, înapoi la starea noastră originală de la început. După Jubileu, noi stăm sub pretențiile de răscumpărare, ceea ce ne dă dreptul la toate făgăduințele din Carte. Fratele Branham a spus că în noi se află destulă putere pentru a crea o Lume și pentru a locui în ea. De ce? Pentru că în noi se află o porțiune din Dumnezeu, cu Duhul lui Dumnezeu, care o sprijină și o pune în acțiune. El a spus că în noi este această putere, dar tot el a spus că este controlată de o Lege, iar această Lege este Cuvântul lui Dumnezeu.

Așadar, există un Control pus asupra ei, ca să nu facem ce vrem cu ea, dar de îndată ce înțelegem care este acel Control – acesta fiind Cuvântul -, când Cuvântul spune că putem avea ceva, ne aparține și avem destulă putere ca să creăm lumi, să scoatem afară diavoli, să chemăm viața să se întoarcă înapoi. Dar așa cum am spus, este legată de o Lege care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Fiii lui Dumnezeu sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu și există o putere, dar există și o Lege care o controlează, acesta fiind Cuvântul lui Dumnezeu și există o ungere

pentru un anumit timp, pentru o anumită vreme. Dar nu există frică sau îndoială fiindcă este a noastră, de aceea, tot ce trebuie să facem este să așteptăm. Jubileul a făcut chemarea, iar noi putem intra în posesia ei, pentru că diavolul nu mai are nici un drept asupra noastră. Însă noi ne aflăm încă sub Legea care controlează această putere, iar puterea sub control înseamnă caracter.

Aceasta este ceea ce are Mireasa: caracter. Astfel, ea nu fuge strigând: „Așa vorbește Domnul”, ci ia Cuvântul și spune: „Eu cred făgăduința lui Dumnezeu care se află în acest Cuvânt. Aceasta este moștenirea mea, de aceea, diavole, prin autoritatea dată de Scripturi, am dreptul să te izgonesc afară de pe pământul meu!”

Cine a venit în anul 1963? Ce a arătat Norul acela? Fratele Branham a spus că acolo era o perucă albă, ceea ce înseamnă că El a venit ca Judecător și avea în mână Cartea Moștenirii deschisă. De ce a venit El și unde S-a dus după ce a venit jos? S-a dus înapoi sus? El a venit jos și a rămas jos. Dar unde S-a dus? În Mireasa Sa. Deci, Cine este în Mireasă? Judecătorul, care va întări fiecare pretenție. El este cu noi, este aici ca să susțină pretenția, de aceea, tot ce trebuie să facem noi este s-o luăm. Noi trebuie să așteptăm să vină Cel care o susține, Cel care pune Legea în aplicare. Executorul va elibera pământul nostru, iar noi vom face presiuni până când totul este eliberat. De ce? Pentru că Judecătorul, Cel care are autoritatea să pună pretențiile răscumpărării în aplicare, este aici.

În mesajul „Disperarea” din anul 1963, citim:

„În timp ce deschideți Bibliile, vă voi spune titlul predicii mele. Titlul predicii din seara aceasta este „Disperarea”. Voi știți ce este disperarea.

Acum, vom citi din Ieremia 29.10-14:

„Dar iată ce zice Domnul: „De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta.

Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.

Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta.

Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima.

Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie.”

După ce a citi textul acesta, fratele Branham a spus: „Înapoi la Rusalii!” Înapoi la ce? Înapoi la Viața lui Dumnezeu într-un popor, care arată drepturile la moștenire, drepturile la răscumpărare și ne aduce înapoi la starea noastră originală. După anii

de robie, El ne-a adus înapoi sub chemarea Jubileului, înapoi la Rusalii, la Viața lui Dumnezeu care locuiește într-o Mireasă alcătuită din mai multe mădulare.

„Înapoi la Rusalii!

Eu am pus aceasta acolo, pentru că versetul nu spune așa. Aceasta este ceea ce vreau să-i spun Bisericii.

În Luca 16.16 scrie:

„Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci înapoi, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, să năvală.”

„...și fiecare, ca să intre în ea, să năvală.” Nu intră pur și simplu în Ea, ușor, ci trebuie să dea năvală. Vedeți? „Atunci când Mă veți căuta cu toată inima, Mă veți găsi.”

Aici, fratele Branham ne arată că după întoarcerea din robie, după chemarea Jubileului, Împărăția lui Dumnezeu este predicată și fiecare om să năvală ca să intre în ea. El a spus: „Noi nu intrăm pur și simplu în ea, ci dăm năvală. Trebuie să știm că este a noastră, că ni s-a dat acest drept, dar și că intrusul acela nu are nici un drept.”

Noi am început să acceptăm în viața noastră lucruri pe care nu ar trebui să le acceptăm: păreri, convingeri, boli, dar trebuie să presăm până când ies afară. Noi trebuie să spunem: „Nu mai zăbovim la aceasta! Tu ești un intrus în viața mea. Eu am auzit chemarea răscumpărării și am tot dreptul la ea, dar tu nu ai nici un drept, de aceea voi face presiuni asupra ta până când vine Executorul și te scoate afară din țara mea!”

Vedeți? Nu este o călătorie ușoară, ci este o împotrivire continuă împotriva diavolului, pentru că dacă ne împotrivim lui, va pleca de la noi.

În predica „Apocalipsa capitolul 5”, din anul 1961, citim:

„Această Carte a fost pecetluită cu șapte Peceți. Aceasta este Biblia și Ea a fost pecetluită cu șapte Peceți.

Acum fiți atenți cum s-a făcut aceasta.

Ieremia a profetizat că el va fi luat în robie. În Ieremia capitolul 32. El urma să fie luat și dus în robie jos în Babilon; ei aveau să fie acolo timp de șaptezeci de ani. El a profetizat aceasta, iar voi, cititorii Bibliei ați citit aceasta de mai multe ori. Deci, el urma să fie dus acolo jos pentru șaptezeci de ani. Ieremia era de fapt, cea mai apropiată rudă a vărului său care decedase. Vărul său (H-a-n-a-m-e-e-l) Hanameel era ruda sa apropiată. El știa că vrăjmașul va păstra documentele și așa mai departe, ale pământului său, dar deoarece știa că Dumnezeu nu-Și va uita niciodată poporul, știa că atunci când s-ar întoarce înapoi, ar putea avea, ar putea fi proprietarul de drept al moștenirii, așa că iată ce a făcut el: a întocmit totul.

Câți dintre voi ați citit aceasta? El a luat (sulul) și l-a pecetluit exact în felul în care au fost pecetluite aceste suluri aici. Este cel mai frumos, mai extraordinar lucru pe care l-ați văzut vreodată.”

Ieremia a vrut să fie sigur că moștenirea va fi asigurată. El era cea mai apropiată rudă, era cel care avea drept de răscumpărare, de aceea a răscumpărat totul și a pecetluit aceasta exact în felul în care au fost pecetluite cele șapte Peceți. „l-a pecetluit exact în felul în care au fost pecetluite aceste suluri aici.

„Nu știu dacă voi reuși sau nu, dar voi încerca să vă arăt aceasta cu această bucată de hârtie. Iată felul în care a fost scris: așa... El a făcut aceasta și l-a pecetluit pe fiecare așa, până jos. Pe fiecare din aceste Peceți a fost scrisă moștenirea sa și ce s-a întâmplat, toți cei care au adormit înaintea lui și cum a ajuns el să moștenească aceasta. Totul era pecetluit așa.”

Ce ne spune fratele Branham? Ce a pecetluit Ieremia în acele suluri? El a scris moștenirea sa și ce avusese loc.

Înțelegeți? El a pecetluit căderea din grădina Eden și ceea ce avusese loc. Ce se întâmplase? Pământul fusese pierdut. Dar cum avea să fie răscumpărat înapoi? El a scris aici, în jurul Cărții pecetluite. Ce a scris el? Moștenirea sa: ce se întâmplase, pe toți cei care adormiseră înaintea lui și cum a ajuns el să moștenească aceasta. Totul a fost pecetluit așa.

Ce este aceasta? Cartea Răscumpărării. El a scris aceasta în Peceți. Ce se află în Peceți? Ceea ce s-a întâmplat: ce s-a întâmplat în grădina Eden, ce este sămânța șarpelui, dumnezeirea, cine sunt cei care au adormit înaintea lui și cum a ajuns el să moștenească acest pământ; pentru cine este, care sunt detaliile moștenirii, care este mărimea pământului, ce proprietăți se află pe el, ce mai este acolo, etc. Aceasta este Cartea moștenirii și cuprinde detaliile moștenirii, cum s-au petrecut lucrurile, ce s-a întâmplat înaintea lui și cum a ajuns el să aibă această moștenire și tot ce este inclus în ea.

Puteți înțelege acum de ce a spus fratele Branham că „Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.”

În „Intervalul dintre cele șapte Biserici și cele șapte Peceți”, citim:

„Eu nu inventez aceasta, ci este „Așa vorbește Domnul!” Vă voi citi aceasta din Carte: „La răsunetul mesajului îngerului al șaptelea, se va încheia Taina lui Dumnezeu care a fost vestită prin robii Săi proroci. Aceștia sunt profeții care au scris Cuvântul. La răsunetul mesajului celei de-a șaptea epoci a Bisericii, care este ultima epocă a Bisericii, toate capetele lăsate libere, care au fost cercetate de-a lungul acestor șapte epoci, vor fi legate împreună, iar când vor fi rupte Pecețile și este descoperită taina, vine jos Îngerul, Mesagerul, Hristos, cu curcubeul deasupra

capului și va pune un picior pe pământ și unul pe mare.

Țineți minte că acest al șaptelea înger este pe pământ în timpul acestei veniri.”

Îngerul al șaptelea a părăsit pământul în anul 1965, ceea ce înseamnă că El a trebuit să vină înainte de acest an. Ce a venit să facă el? Să aducă pretențiile de răscumpărare, să proclame Jubileul și să aducă tot ce se regăsea în moștenire, înapoi la cei care o pot moșteni. El a venit ca să ne spună că Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită acum. Tot ceea ce a fost atât de confuz de-a lungul epocilor Bisericii, ceea ce s-a cercetat și la care s-a încercat să se dea un răspuns. Astfel, fratele Branham a spus: „Ei nu au putut să înțeleagă aceasta până la deschiderea Peceților. Au avut „Tată, Fiu și Duh Sfânt”, dar nu au putut înțelege până la deschiderea Peceților.”

Noi trebuie să fim foarte atenți la ceea ce spune fratele Branham aici:

„La răsunetul mesajului celei de-a șaptea epoci a Bisericii, care este ultima epocă a Bisericii, toate capetele lăsate libere, care au fost cercetate de-a lungul acestor șapte epoci, vor fi legate împreună, iar când vor fi rupte Pecețile și este descoperită taina, vine jos Îngerul...”

Îngerul nu a venit înainte de descoperirea Tunetelor, ci a venit după ce ele au fost descoperite, după ce au fost legate împreună toate capetele lăsate libere, după ce el a început să predice pretențiile de răscumpărare. El a început să predice despre ceea ce se întâmplase în trecut, câți au adormit înainte, cum a ajuns moștenirea aceasta în mâinile noastre. Ce făcea prin aceasta? Vorbea despre ceva ce a fost pecetluit.

Să mergem din nou în Ieremia 32.11:

„Am luat apoi zăpădul de cumpărare...” În limba engleză scrie: „Am luat apoi dovada cumpărării.”

Care era dovada cumpărării? Sulul pecetluit.

„Am luat apoi zăpădul de cumpărare, pe cel care era pecetluit după lege și obiceiuri și pe cel ce era deschis.”

Câte părți conținea această Carte? Două.

În vechime, existau două modalități de a face aceasta:

- fie că aveau două documente individuale - un document pecetluit și un document nepecetluit -, sau:

- aveau un singur document lung, pe care era scris ceva în prima jumătate a părții de sus și ceva ce era scris în a doua jumătate a părții de jos, iar la mijloc erau perforate niște găuri. Ei îl rulau în jos până la jumătate, puneau sfori în jurul lui și pecetluiau prima jumătate a părții de sus, partea de jos rămânând liberă.

Așadar, existau două modalități: fie două documente separate, fie un singur

document împărțit în două părți: o parte pecetluită și o parte liberă.

„...și am dat zăpășul de cumpărare lui Baruc, fiul lui Neria, fiul lui Mahseia, în fața lui Hanameel, fiul unchiului meu, în fața martorilor care iscăliseră zăpășul de cumpărare și în fața tuturor iudeilor care se aflau în curtea temniței.

Și am dat lui Baruc înaintea lor următoarea poruncă:

„Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: „la zăpășurile acestea de cumpărare, cel pecetluit și cel deschis, și pune-le într-un vas de pământ, ca să se păstreze multă vreme!”

Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: „Iarăși se vor mai cumpăra case, ogoare și vii în țara aceasta.” (v. 12-15).

El a spus: „Vreau să luați zăpășul acesta, să-l pecetluiți și să-l puneți într-un vas de pământ care este Domnul nostru Isus Hristos pentru că noi ne întoarcem înapoi la moștenire, la restaurarea deplină: din nou vor fi case, pământuri și vii.”

Vedeți, fratele Branham continuă să ne ducă înapoi la Ieremia, și în Ieremia scrie că zăpășul a fost pecetluit la fel ca Pecețile, la fel ca aceste suluri.

Așadar, în Ieremia putem vedea că exista o parte pecetluită și una care rămânea deschisă, acest lucru făcându-se fie cu un singur document, fie cu două documente separate, iar noi înțelegem că cele șapte Peceți trebuie să fie pecetluite în același fel.

În predica „Domnilor, acesta este semnul sfârșitului?” citim:

„Acum este limpede? Când a fost deschisă prima Pecete, din Pecețile care se aflau în interiorul Cărții, au răsunat aceste taine: despre neprihănire, sfințire, despre biserica romano-catolică, despre protestanți, iar când toate bătăliile lor mici și alte lucruri s-au terminat, vine îngerul al șaptelea, adună toate aceste capete lăsate libere, din Cuvânt și le explică. Înțelegeți? Apoi, el termină și răsună șapte Tunete.” Să privim această cronologie.

Fratele Branham a spus:

„Acest înger trebuie să adune toate aceste capete lăsate libere.” Așadar, când au fost deschise Pecețile care se aflau în interiorul Cărții, el a adunat aceste capete lăsate libere și a început să le predice, iar când a terminat, „cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor.”

„Când Ioan a început să scrie, El a spus: „Nu scrie, ci pecetluiește!” Și prima Pecete, din Pecețile care se aflau în interiorul Cărții, S-a deschis cu un tunet.”

Fratele Branham ne-a vorbit despre Pecețile care se aflau în interiorul și înafara Cărții. Cine a mai auzit aceasta până acum? Se pare că aici avem două rânduri de Peceți, și într-adevăr sunt două rânduri de Peceți, dar nu sunt paisprezece Peceți.

Să vedem ce spune fratele Branham:

„...Răsunetul acestor ultime Trâmbițe sau al acestor ultime șapte Tunete care ies la suprafață: tainele, ultimele Peceti, vor trebui să fie în concordanță cu restul Scripturii. Iar dacă primele s-au deschis cu răsunetul unui Tunet, și celelalte, secunde, cele care se află pe partea din spate, se vor deschide la fel.

Fiți atenți la ceea ce se întâmplă! Dacă vedenia a fost biblică, trebuie să fie tălmăcită de Scriptură sau de o continuare a aceleiași Scripturi.”

Să mergem în cartea Apocalipsei, ca să vedem despre ce vorbește aici. Știți că fratele Branham a spus: „Cele șapte Tunete nici măcar nu au fost scrise în Biblie.” Aceasta nu înseamnă că cele șapte Tunete nu se află în Biblie, ci înseamnă că nu scrie: „Când au răsunat cele șapte Tunete, ele au spus aceasta și aceasta.”, pentru că atunci când Ioan a vrut să scrie ceea ce au spus Tunetele, i s-a spus: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!”

Fratele Branham a vorbit despre Pecetile care se află în partea dinăuntru și în partea dinafară a Cărții.

Când au fost deschise Pecetile, au fost legate toate capetele lăsate libere, după care avem cele șapte Tunete, adică Pecetile de pe partea din spate a Cărții, ultimele Peceti. Poate pare confuz, dar cred că acum puteți înțelege de ce este esențial ceea ce scrie Ieremia, pentru a înțelege despre ce vorbește profetul lui Dumnezeu.

În Apocalipsa 6.1 scrie:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte Peceti, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

Aici, vedem că această Carte pecetluită cu șapte Peceti a fost deschisă deja.

În zilele lui Ioan, Pecetile au fost deschise sub formă de simbol, ceea ce înseamnă că simbolurile au fost deja deschise. Astfel, am putut vedea că există un cal alb, iar călărețul lui avea un arc și i s-a dat o cunună. Noi am putut vedea și înțelege aceste lucruri pentru că Pecetea aceea a fost deschisă. Ioan a văzut deschiderea Pecetilor, dar el le-a văzut deschizându-se sub formă de simbol, iar fratele Branham le-a numit Pecetile din interiorul Cărții.

Țineți minte că Ieremia avea o porțiune care era pecetluită și o porțiune care era deschisă, așa că dacă cineva mergea la porțiunea care era deschisă, putea să vadă care era moștenirea. Dar de multe ori, partea deschisă era un rezumat a ceea ce se afla înăuntru, în pretențiile de răscumpărare. Partea dinafară spunea: „Ieremia a plătit atât și a cumpărat pământul acesta de la Hanameel, în locul numit Anatot.” Așadar, acolo se menționau termenii generali: cât s-a plătit, cine a plătit, dar când era deschisă partea dinăuntru, aceea conținea toate detaliile: „Ce s-a întâmplat, cum a ajuns în mâinile lui Ieremia, cum a ajuns el în posesia aceluia pământ, ce era

inclus în moștenire: izvorul de aici, dealurile de aici și acelea sunt pentru familia Cutare și toți aceștia au dreptul la această moștenire.”

Aceasta se afla în partea dinăuntru, în partea pecetluită. În ce privește partea deschisă, de multe ori în sulurile vechi, era un rezumat a ceea ce se afla înăuntru. Așadar, oricine mergea la consemnări, putea să ia sulul acela și să se uite la partea deschisă în care era scris rezumatul. El nu știa care erau detaliile până când nu era ruptă cealaltă Pecete, dar Pecetea aceea nu putea fi ruptă până când nu erau îndeplinite condițiile puse. Singurul care putea rupe Pecetea aceea era cel căruia îi aparținea documentul, iar dacă era menționată o altă condiție, trebuia îndeplinită și aceea. Când persoana era prezentă și condițiile erau îndeplinite, Pecetea putea fi deschisă și astfel erau cunoscute toate detaliile moștenirii. Aleluia!

În Pecetea a șaptea scrie:

„Ați observat când L-au întrebat evreii aceasta? Voi știți că noi am comparat Scripturile aici, adică Matei 24 cu cele șase Peceți. Pecetea a șaptea a rămas pe dinafară pentru că Hristos a scris că numai Dumnezeu Însuși știe și că nici măcar îngerii nu știu. Nu-i de mirare că nici măcar nu a fost scrisă. Vedeți, ei au tăcut, s-a oprit totul. Îngerii nu știu, nimeni nu știe când vine El.”

Ce spune în Pecetea a șaptea? În Matei 24 și Apocalipsa 8.1 s-a făcut tăcere în ceruri, iar fratele Branham a spus: „Numai Dumnezeu știe. Nici măcar Fiul nu știe.” Nici îngerii nu știu. Ce nu știu ei? Când vine El.

„Dar vor fi șapte glasuri ale acestor Tunete care vor descoperi în acel timp marea descoperire.”

În care timp? În timpul venirii Sale. Atunci, în timpul venirii Sale, cele șapte Tunete sunt anunțate în mod public.

„A existat un motiv pentru care Dumnezeu a lăsat ca aceste șapte glasuri să răsună ca tunete, pentru că trebuie să vină (înțelegeți?)... Noi aflăm că Hristos, Mielul, a luat Cartea în mâna Sa și a deschis Pecetea a șaptea. Vedeți, este o taină ascunsă. Nu o știe nimeni. Dar se aliniază cu ceea ce a spus El: Nimeni nu va ști venirea Sa. De asemenea, ei nu vor ști despre taina acestor șapte Tunete. Așadar, vedeți? Ele sunt legate împreună.”

Cine sunt legate împreună? Venirea Domnului și cele șapte Tunete.

În Apocalipsa 6.1 scrie:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte Peceți, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

Când a fost timpul ca Pecețile scrise pe dinăuntru Cărții să fie deschise – ceea ce a fost scris sub formă de simbol -, s-a auzit un Tunet, iar când s-a auzit Tunetul, s-a deschis o Pecete.

Așadar, Ioan a văzut deschiderea celor șapte Peceți ca simbol, ceea ce înseamnă că timp de două mii de ani a existat o parte deschisă a acestui document. Dar mai este încă o parte pecetluită. Partea deschisă a documentului ne oferă rezumatul răscumpărării, rezumatul moștenirii: ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat de-a lungul timpului, dar unde sunt detaliile? Detaliile sunt sub Peceți, sunt ceea ce a rămas ascuns sub acele Peceți după ce Ioan a spus ce a văzut.

Așa cum am citit mai sus, el a auzit un Tunet, iar făptura a spus: „Vino și vezi!”

Fratele Branham a spus: „Dacă s-a auzit un tunet când s-au deschis primele Peceți, cele de pe dinăuntru, nu se va auzi un tunet și când vor fi deschise cele de pe partea din spate?”

Să mergem în Apocalipsa 10. Țineți minte că fratele Branham a spus: „Acele ultime Peceți de pe partea din spate” și a mai spus: „Nu a fost scris nimic, nici măcar un cuvânt.”

„...și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!”

„Pecetluiește aceste ultime Peceți!” Înțelegeți? Nu primele Peceți, nu Pecețile din interiorul Cărții, ci ultimele Peceți, Pecețile Tunetelor.

„și nu scrie ce au spus!”

Fratele Branham a spus că nici măcar nu au fost scrise în Scripturi, pentru că Ioan a primit poruncă să nu le scrie. Aceasta nu înseamnă că ele nu se află în Scripturi, ci înseamnă că nu au fost scrise în Scripturi. De ce a făcut Dumnezeu aceasta? El a trebuit să pecetluiască această Carte, ca să nu fie adăugat sau scos nimic. Dar pentru a face aceasta, El a trebuit să așeze jos o parte a moștenirii, partea deschisă a documentului, pentru ca oamenii să se poată uita la ea timp de două mii de ani. Astfel, oricine putea să meargă, să ia și să citească acest document al moștenirii, partea lui deschisă.

Fratele Branham a spus că ei au putut vorbi despre aceasta și au putut să încerce s-o înțeleagă pentru că era o Carte deschisă. Dar exista un ultim set de Peceți puse pe spatele Cărții, iar când cele șapte Tunete au făcut să se audă glasurile lor, Ioan le-a auzit și a fost gata să scrie ceea ce spuneau ele, dar El i-a spus: „Pecetluiește-le!” Acestea sunt ultimul set de Peceți, Pecețile de pe partea din spate a Cărții.

Acesta este timpul când răscumpărarea ne este dată în măsură deplină, este timpul pentru chemarea la Jubileu, de aceea El a trebuit să vină, să rupă aceste Peceți și să descopere ce au spus cele șapte Tunete. Ce sunt cele șapte Tunete?

Taina venirii Sale; ele sunt legate de venirea Sa.

În „Întrebări și răspunsuri din anul 1964” scrie:

„Cele șapte Tunete care sunt cele șapte taine, au fost deja descoperite? Au fost descoperite în cele șapte Peceți, dar deocamdată nu sunt cunoscute de noi ca Tunete?”

„Nu! Ele au fost descoperite în cele șapte Peceți; despre aceasta au fost Tunetele. Ele trebuiau să descopere... Cele șapte Tunete care și-au făcut auzite glasurile și nimeni nu a putut înțelege ce erau... Ioan a știut ce erau, dar i-a fost interzis să scrie. El a spus: „Dar în ziua în care îngerul al șaptelea va suna, vor fi descoperite cele șapte taine ale celor șapte Tunete”, iar îngerul al șaptelea este mesagerul celei de-a șaptea epoci a Bisericii.”

Țineți minte că îngerul al șaptelea se află pe pământ în timpul venirii Sale, în timpul venirii Îngerului puternic, de aceea, am spus că cele șapte Peceți nu sunt doar niște informații care ne-au fost date, ci sunt un eveniment, sunt venirea Domnului în plinătatea deplină a Cuvântului Său, cu Viața deplină care să-L susțină, sunt chemarea la Jubileu.

S-a întâmplat, frați și surori. El este deja aici, de aceea, tot ce trebuie să facem noi este să ne deschidem inimile pe deplin și să dăm năvală în Împărăție, să ne luăm țara. Noi nu trebuie să ne luptăm cu aceste duhuri, ci trebuie doar să le scoatem afară din țara noastră, pentru că fiecare pas pe care-l facem înseamnă stăpânire, fiecare împotrivire față de diavol este un pas pentru a-l scoate afară. Executorul este cu noi ca să ne ajute să ne recuperăm moștenirea, iar aceasta este controlată de o Lege: de Legea Vieții Sale care este aici pentru a face Cuvântul să lucreze în viața noastră, pentru a ne ține în linie cu Cuvântul Său.

Așadar, noi nu mergem în fanatism cu această înțelegere, cu această putere, ci stăm în linie cu Cuvântul, pentru că această putere este controlată de o Lege.

Să mergem la un alt citat din „Epoca Bisericii Laodicea” din Cartea Epocilor Bisericii:

„Acest mesager din Maleahi 4 și Apocalipsa 10 va face două lucruri. Unu: potrivit Maleahi 4, el va întoarce inimile copiilor la părinți. Doi: El va descoperi tainele celor șapte Tunete din Apocalipsa 10, care sunt descoperirile cuprinse în cele șapte Peceți.”

Frați și surori, poate fi mai clar de atât? Ce este aceasta? Când a vorbit cele șapte Peceți, în fiecare zi a venit la el câte un înger care i-a descoperit ce era calul alb, etc. Ce făcea el? Predica Tunetele, anunțând că Îngerul puternic care avea în mâna Sa Cartea deschisă, a coborât jos, aceasta fiind ceea ce dovedea Norul. Ce era aceasta? Venirea Domnului, chemarea la Jubileu, restituirea Pomului Mireasă,

dovada că Viața deplină s-a întors la Mireasă, la Pomul Mireasă. Ce este aceasta? Autoritatea primită de copiii lui Dumnezeu pentru a-i scoate pe intruși de pe pământul lor. Fără îndoieli sau temeri, fără întrebări și fără ezitări. Înțelegeți? Dacă nu putem vedea descoperirea acestui lucru, noi vom sta întotdeauna la marginea pământului nostru și vom dori să ne întoarcem înapoi, unde am fost la început, vom dori să ne întoarcem acolo unde au fost ei în ziua de Rusalii.

Frați și surori, Strigătul s-a auzit deja, chemarea la Jubileu, iar Viața deplină S-a întors înapoi, de aceea acum ar trebui să umblăm în Ea. Să nu stăm la marginea pământului nostru dorind să fim lângă acel Izvor, dorind să beneficiem de vindecarea divină, dorind ca Viața lui Dumnezeu să lucreze în noi, dorind ca Ea să scoată afară din noi toate părerile, complexe și toate duhurile. Noi nu trebuie să mai dorim nimic, ci să dăm năvală în Împărăție, pentru că avem chemarea Jubileului și Viața Executorului care să ne susțină.

Este timpul să-i scoatem afară pe toți intrușii de pe pământul nostru. Este timpul să realizăm că aceea nu a fost o simplă fotografie făcută unui nor, ci a fost Însuși Domnul. A fost Dumnezeul cel Atotputernic care a venit jos, iar răsunetul Tunetelor a fost dovada că El a venit jos cu Cartea deschisă în mâna Sa. Când a predicat Pecețile, fratele Branham a predicat Tunetele. El le predica și spunea: „Puteți vedea ce se petrece? S-a întâmplat în fiecare zi. Știu că nu înțelegeți și nici nu trebuie să înțelegeți.”

Dar noi trebuie să înțelegem, frați și surori, pentru că numai așa putem lua înapoi autoritatea care ne-a fost dată. Ce s-a întâmplat în anul 1963? Nu ne-a fost adusă mai multă informație cu privire la istoria Bisericii, ci acolo s-au auzit cele șapte Tunete. Unde? Într-un tabernacol mic din Indiana, dar nimeni nu a știut ce se întâmpla.

El a venit la fel de smerit ca la prima Sa venire, când a venit ca Bebeluș într-o iesle. Așa cum a venit prima dată, vine și a doua oară și numai cei aleși pot vedea aceasta pentru că este moștenirea lor. El a răscumpărat-o, iar noi nu ne-am uitat numai la partea deschisă a Cărții, ci prin cele șapte Tunete, El ne-a deschis ceea ce a fost pecetluit timp de două mii de ani, ceea ce a fost pecetluit încă înainte de întemeierea lumii în gândul lui Dumnezeu. Astfel, acum avem tot tabloul răscumpărării începând de la întemeierea lumii până la cerul și pământul nou, când va veni jos Noul Ierusalim. Ce este aceasta? Detaliile moștenirii care ne-au fost descoperite nouă.

De aceea, după deschiderea Peceților, fratele Branham a predicat predicile: „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, „Căminul viitor” și „Unșii din timpul sfârșitului”. Ce făcea prin aceasta? Ne spunea: „Sunteți înapoi în țară!” El ne arăta

cine suntem și de unde venim, ne explica răscumpărarea. Cine va merge în Căminul viitor? Cei care au recunoscut chemarea Jubileului, cei care au recunoscut Tunetele, cei care se află în Carte. Numele noastre sunt în Carte, de aceea trebuie să ne auzim numele strigat. Cum ne auzim numele strigat? Prin faptul că El ne descoperă tainele, iar noi le auzim și spunem: „Acesta este Adevărul!”

Dacă mergeți și le spuneți la alți oameni: „Știți că noi am putut vedea venirea Lui?” ei vor zice: „Sunteți nebuni!” Dar dacă este cineva care are sămânța lui Dumnezeu, iar noi îi spunem: „El a venit așa cum a venit prima dată, însă lumea nu l-a văzut și a trecut pe lângă aceasta. El este aici, iar noi putem să citim din Cartea Răscumpărării!”, va răspunde: „Spune-mi mai mult. Nu înțeleg, nu se potrivește cu ceea ce am învățat, nu este ceea ce spune biserica mamă, dar ceva dinăuntru meu îmi spune: „Aceasta este pentru mine! Este Ceva care se potrivește cu ceea ce spui.” Ce este aceasta? Când Cuvântul lovește Cuvântul, El vine la Viață. Noi nu trebuie să ne temem de Tunete, de Peceți sau de Maleahi 4, ci trebuie doar să le spunem. De ce? Pentru că Dumnezeu își adună ultimele Semințe, deci este timpul să ne întoarcem înapoi la moștenirea noastră deplină.

„El va descoperi tainele celor șapte Tunete din Apocalipsa 10, care sunt descoperirile cuprinse în cele șapte Peceți.”

Când am citit rezumatul moștenirii, am găsit calul alb, calul roșu, etc., dar acum, când El ne-a descoperit totul prin cele șapte Tunete, prin deschiderea Peceților de pe spatele Cărții, El ne-a descoperit despre ce vorbea rezumatul din Cartea deschisă și ne-a spus toate detaliile moștenirii.

A existat o citire a Testamentului, a moștenirii noastre, deci, cine și-a auzit numele strigat în cadrul moștenirii, cine are o parte în această moștenire? A fost ceva ce am meritat noi? Nu. Totul se datorează dorinței Lui. De la început, încă înainte ca omul să-și piardă moștenirea, Dumnezeu a dorit să aibă părtășie cu el, așa că a lucrat timp de mii de ani ca să aducă părtășia înapoi.

Gândiți-vă la aceasta. Sfinții din vechime care erau sub sângele taurilor, al mieilor și al țapilor, oferit pentru ispășire, nu ajungeau în iad când mureau, ci mergeau în sânul lui Avraam. Ne spune Scriptura aceasta? Ei mergeau într-un loc numit Rai. Astfel, Isus i-a spus tâlharului de pe cruce: „Azi vei fi cu mine în Rai.”, iar în povestea lui Lazăr și a tânărului bogat, vedem că cerșetorul a mers în sânul lui Avraam, dar bogatul s-a dus în iad.

Deci, credința în Ispășirea dată pentru ziua ta, poate schimba locul tău în Viața de apoi. Bogatul a respins-o și a mers în iad, dar cerșetorul Lazăr a acceptat ispășirea pentru ziua sa și a mers în sânul lui Avraam. Vedeți? Unul ardea în zăbucium, în timp ce celălalt era în odihnă.

Așadar, Dumnezeu a creat încă de atunci un tărâm ceresc pentru ca atunci când mor sfinții, să poată ajunge acolo. Samuel era în locul acela de odihnă când a fost deranjat de Saul. El nu dorea să se întoarcă pe pământ pentru că se afla în locul de odihnă, mersese la răsplata sa, la odihna în sânul lui Avraam, în Rai, și a fost deranjat de faptul că a fost chemat. Dar după ce Isus Hristos a murit și a înviat, mulți dintre sfinți s-au ridicat din pământ și L-au însoțit în dimensiunea a șasea, în ceruri, sub altar.

Fratele Branham a mers dincolo de cortina timpului, în dimensiunea a șasea, și a spus: „În limba engleză nu există cuvinte pentru a descrie aceasta. „Desăvârșire” nu este un cuvânt suficient pentru a descrie aceasta. Nu există nici un cuvânt care să mă ajute să descriu ce este acolo.”

Prin Sângele lui Isus Hristos, prin Ispășire, El și-a dus copiii în ceruri, dar dorința lui Dumnezeu nu a fost să-și ducă copiii în ceruri. El a făcut deja aceasta, dar există ceva mai mult în ciclul răscumpărării, El dorește ceva mai mult decât ca noi să fim în ceruri. El vrea mai mult decât ca noi să mergem într-un loc despre care fratele Branham a spus: „Nu mă voi mai teme de moarte. Să mă mai tem să merg acolo? Este cel mai glorios loc în care putem merge.”

El a mers în cer, a venit înapoi și abia a așteptat să meargă înapoi. Acolo era o părtășie desăvârșită, dar Dumnezeu voia ceva mai mult decât să ne ducă în ceruri, voia să restituie dorința Sa originală, iar dorința Sa originală a fost ca noi să fim o Familie pe pământ, dorea ca pământul să fie locuit de fiii și fiicele lui Dumnezeu, iar El să vină jos în răcoarea serii și să aibă părtășie cu Familia Sa.

Acest Plan al Răscumpărării nu are legătură cu ceea ce dorim noi sau după ce tânjim. Noi am fost prinși în dorința lui Dumnezeu, deci cine se poate împotrivi voii Sale? Ceva ne atrage, uneori chiar împotriva voinței noastre. Ce este aceasta? Dorința lui Dumnezeu pentru atributele Sale, pentru părtășie, iar aceasta ne atrage în ciclul Răscumpărării. Astfel, acum facem lucruri pe care odinioară le numeam nebunie, pe care nu credeam că le vom face vreodată, iar viața noastră se schimbă total. De ce? Pentru că am auzit chemarea Lui, pentru că El adună tot ce s-a pierdut și aduce înapoi răscumpărarea. De ce? Pentru că încă de la început, El a dorit să aibă părtășie. Noi spunem că totul este în legătură cu răscumpărarea, credem că este răscumpărarea, dar este mai mult decât atât: totul este în legătură cu ceea ce dorește El.

Acesta este motivul pentru care nimic nu poate opri răscumpărarea și nimeni nu ne poate lua pământul acesta. De aceea, aici nu va fi nici un intrus, de aceea El a dorit să avem parte de răscumpărare. Înțelegeți? Aceasta este ceea ce dorește El, este axa timpului Său. El a venit jos ca Înger puternic, iar acum este aici ca să

pună în aplicare pretențiile Sale. De ce? Pentru că este Planul Său, iar noi am fost prinși în acest Plan prin harul Său.

Despre ce sunt Pecețile? Despre restaurare, despre răscumpărare, despre întoarcerea înapoi la început. Astfel, prin descoperirea acestui ceas, prin descoperirea celor șapte Tunete, noi pășim spre răscumpărarea noastră deplină, înapoi la starea noastră de la început, la timpul când trebuia să locuim pe acest pământ, ca ființă desăvârșită. Noi ne întoarcem înapoi la aceasta.

Prieteni, noi suntem într-un Plan care ne depășește; există Ceva care ne trage dincolo de intelectul nostru, de dorința noastră, dincolo de raționament, dincolo de ființa noastră umană; există Ceva care ne atrage într-un loc în care, dacă stăm într-un serviciu ca acesta, ne vom gândi: „Picioarele mele se vor ridica de pe pământ! Trupul meu nu poate cuprinde această descoperire, dar simt că este pe cale să izbucnească Ceva!” De ce? Deoarece este pentru noi, este răscumpărarea noastră, este Dumnezeu care ne cheamă înapoi la El Însuși, iar noi spunem: „Doamne, ia-ne de aici!”

Răscumpărarea este pecetluită, dar nu mai este pecetluită pentru noi, pentru că noi am citit scrisoarea Răscumpărării. Noi știm că ne aparține, iar tu, Satano, nu mă poți da afară din moștenirea mea, nu mă poți amăgi ca să nu pot intra în posesia pământului meu! Trebuie să pleci, pentru că prin acest Document, am drepturi legale, dar tu, Satano, nu ai nici un drept legal! Nu ai dreptul la pământul meu, nu ai drepturi asupra trupului meu, ești aici doar ca intrus, dar nu este al tău. Eu îi aparțin lui Hristos. Am citit Cartea Răscumpărării, iar tu nu mă mai poți speria cu ce va face un guvern sau un sistem bisericesc. Tu nu mă mai poți speria cu nimic pentru că am citit care sunt drepturile mele legale, iar tu nu ai nici un drept legal.

Și încă ceva: Executorul este aici, Judecătorul este aici pentru a Se asigura că tu pleci și că eu voi primi ceea ce este al meu, ceea ce-mi aparține.

Slăvit să fie Domnul! Amin!